

Cleansed (Purificats)

Autora: Sarah Kane

Publicació: Methuen Modern Plays

Personatges: Dues dones i cinc homes

Espais: Ubicada en diferents llocs d'una mateixa universitat... o camp de concentració... o manicomi, en un país sense nom.

Temps: Actual

Sinopsi: Bàsicament, l'obra explica com dues parelles atrapades en un món brut i sense futur cerquen l'amor com a única cosa que dóna sentit a la vida. No es tracta d'una història d'amor convencional, ja que l'autora no les deixarà lliures en cap moment. La primera parella la formen Carl i Rod, que són homosexuals; una parella clàssica amb sensibilitats diferents. Carl és un idealista i Rod, un realista.

Grace i Graham són germans, tenen una relació incestuosa que va en augment després de la mort de Graham. La ment de Grace a poc a poc es va fonent amb la del seu germà mort, fins a convertir-se en Graham i sense deixar de ser una dona. Les escenes amb Graham funcionen com miralls.

Robin, un noi innocent i malaltís necessitat de moltes coses, entre altres d'amor, es troba en estat de depressió profunda, en una situació que el mateix personatge no pot aguantar. És obligat a portar la roba de Grace i acaba enamorant-se d'ella, tot i sabent el que li pot passar.

El personatge que enllaça totes aquestes històries és Tinker, un home en part guàrdia, en part comandant i en part científic boig. Tinker és tot això i, a la vegada, res. És un personatge que sempre està enfadat i amargat. Sovint visita un *peep-show* on se serveix d'una dona emocionalment vulnerable per aconseguir la dominació i l'amor dement. Com tots i cadascun dels personatges, Tinker necessita amor i tendresa. Quan és refusat

per Grace, aquest centra tota la seva ràbia cap a ella, Robin i especialment Carl, i tortura els personatges, per gelosia o simplement quan no pot aconseguir una mica d'amor. En tots els casos les relacions són difícils, i agafen com a punt de partida el sexe i la identitat.

Anotacions: Quan el 1995 es va estrenar la primera obra de Sarah Kane, *Blasted*, al Royal Court Theatre, la jove autora anglesa es va convertir ràpidament en l'autora més polèmica de la història d'aquest teatre, impulsor de tota la nova dramaturgia anglesa. Va ser atacada i menyspreada per una crítica indignada i ferida, tot i que dramaturgs com Harold Pinter i Edward Bond la van defensar amb passió.

El 1996 escrivia *Phaedra's love*, en què recrea l'obra de Sèneca amb la seva particular visió i el seu humor negre. *Cleansed* va ser la seva tercera obra. Estrenada l'abril del 1998 al Royal Court Theatre, Sarah hi investiga l'amor, la mort i les drogues i, com en molts dels seus textos, aquesta obra està estretament lligada a fets reals. La seva vida va ser la crònica breu (va suïcidar-se el febrer del 2000) d'un profund malestar generacional i privat: «La meua font principal per esbrinar la manera com passa la violència sóc jo mateixa, i d'alguna manera, tots els personatges són jo mateixa. Escric sobre persones humanes perquè en certa manera jo ho sóc, i la manera d'actuar dels humans està dins el meu enteniment.»

Els seus pares eren periodistes i practicants de l'Església evangelista, fet que la marcà considerablement. Aquesta educació religiosa apareix constantment en les seves obres. En una de les entrevistes que li van fer, va dir: «Aquest cristianisme obsessiu de la meua família era una bogeria espiritual de conversos. El que vaig llegir durant els meus anys de formació va ser la increïble violència de la Bíblia».

Cleansed és una obra escrita amb el dur llenguatge de la realitat i de la poesia. És una obra cruel farcida d'esquetxos punyents, fins i tot obscena; una obra en què la violència i el patiment dels personatges i les situa-

cions apareixen de forma contundent: hi ha drogues, tortures, electroxocs, sessions de *peep-show* i un canvi de sexe. Tot amb l'objectiu de recarregar les consciències i extreure'n l'última gota que pot fer vessar el got.

Tot i així, com ella mateixa deia, la violència està totalment despullada d'atractiu: «Treure el *glamour* a la violència i es convertirà en absolutament repulsiva. O potser la gent preferiria que la violència fos atractiva?». També hi ha moments tendres, sempre hi ha moments d'amor.

Kane, al contrari del que hom podria pensar, refusa qualsevol mena de realisme per apropar-nos a la realitat del món de l'imaginari, amb una escriptura fluida i natural, parlant amb senzillesa i escrivint tal com van entrant els seus pensaments. Això implica, a vegades, un cert desordre que esdevé quasi bé irrepresentable.

Sobre el tema de la irrepresentabilitat de les seves obres va dir: «No hi ha res que no es pugui representar en un escenari. Si dius que no es pot representar alguna cosa, estàs dient que no pots parlar sobre el tema, estàs negant la seva existència. Si el teatre pot canviar la vida d'algú, és evident que, en conseqüència, podrà canviar la societat, ja que tots nosaltres en formem part. Penso també que és molt important recordar que el teatre no és una força exterior que actua sobre la societat, sinó que en forma part, i és, de fet, un reflex de la manera com la gent veu el món dintre d'aquesta societat. Les pel·lícules de terror no són les que creen una societat violenta (tot i que és cert que la poden perpetuar), sinó que són un producte d'aquesta societat. Les pel·lícules, els llibres, el teatre representen, tots, alguna cosa que ja existeix, encara que només sigui al cap d'una sola persona, i aquesta representació pot transformar o reforçar allò que es descriu [...]».

Sarah Kane va dedicar aquesta obra als treballadors i pacients de l'ES3 del centre de salut mental Maudsley Hospital del sud de Londres, on va estar internada.